

gaaes, naar Regjeringen faaer det i sin Magt i fornødent Fald at bringe Væbningen under Hærbefalingen.

Derimod ere samtlige Medlemmer af Udvalget enige i, at i ethvert Tilfælde, hvor Væbningen skal underlægges Krigsbestyrelsen, maa Saadant ene kunne anordnes af Kongen, og at Justitsministeren, fra hvem Forslag i denne Retning efter Bestaffenheden af hans Stilling nærmest synes at burde hidrøre, i hvert enkelt Tilfælde desangaaende har at gjøre Indstilling.

Ordene „Krigsministerens Overbefaling“ i Begyndelsen af 2det Stykke foreslaaes forandrede til „Hærbefalingen“, og da man ikke kan forudsee, hvorledes Kjøbenhavns Forvar vil blive ordnet, og Væbningens Medvirken til detacherede Bårter muligens kan blive nødvendig, bør Ordet „Omkreds“ i Paragraphens sidste Linie ombyttes med „Udenværter“ eller „Omegn“.

ad § 3.

Da Udvalget med Hensyn til Tjenestetiden har foreslaaet Bestemmelser for Borgervæbningen, der ikke skulle gjælde for Brandcorpsen, navnlig paa Grund af det mindre Byrdefulde i Tjenesten ved dette Corps, maae Ordene „Formaal og Bestyrelse“ i første Linie udgaae.

ad § 4.

Ordene „forfaavidt ingen Convention med en fremmed Stat er tilhinder derfor“ foreslaaes udeladte her, da de ene kunne have Hensyn til Udlændinge, hvorom handles i den følgende Paragraph, og da Paragraphen derhos synes at burde redigeres noget anderledes, skulle vi nedenfor fremsætte et dertil sigtende Forslag.

ad § 5.

Saafernt den borgerlige Børnepligt kunde tage sin Begyndelse med Udræbelsen af Linien iftedetfor med Udræbelsen af Krigsreserven og Overgangen til Forstærkningen, vilde Udskrivningsmassen for Væbningen forstørres, uden at dette vilde have nogen stor Indflydelse med Hensyn til Armeen. Men, hvorvidt der maatte være Grunde forhaanden til at tage nogen derhen sigtende Bestemmelse, vil saameget mindre nu kunne afgjøres som man, saalænge Regler for Armeeargamentationen i Fredstid

endnu forventes, ikke kan danne sig noget Begreb om, hvorledes Tilgangen til Væbningen vil vise sig.

Om den Børnepligt, som Sen indeholder, har været „behandlet“ ved den aarlige Session for Kjøbenhavn, synes ikke at burde anføres som Kriteriet for Tjenestepigten i Væbningen. Utjenstfygtighed til at tjene i Hæren udelukker ikke altid fra Tjeneste i Væbningen, cfr. Ltr. c., og de to hinanden modsatte Tilfælde: Fritagelse for at tjene i Væbningen paa Grund af den Vedkommendes Forhold til Armeen og Forpligtelsen til, Børnepligten uagtet, at tjene i Væbningen, synes at burde holdes ude fra hinanden, hvorfor Paragraphen hellere maatte begynde med at tilkjendegive, hvem der, paa Grund af sit Forhold til Armeen, ikke kan affordres Tjeneste ved de borgerlige Corps, og derefter opregne de forskellige Tilfælde, hvort bemeldte Tjeneste kan fordres. Hvad nu de i Paragraphen opregnede enkelte Tilfælde angaaer, da er Ltr. b. i den forandrede Form, Udvalget nedenfor har tilladt sig at foreslaae for Paragraphen, medtaget, idet nemlig Udvalgets Majoritet (Orsted, Drholm og Krarup), finder det betænkeligt at give Slip paa de omhandlede Personers Tjeneste i Borgervæbningen, navnlig, saalænge det ikke kan vides, hvorledes Tilgangen til Væbningen i Fremtiden vil stille sig. Derimod formener Minoriteten (Kirck og Klensborg), at Ltr. b ikke burde medtages, da det, ifølge Loven af 12te Febr. 1849, § 20 og 29, er etableret som Princip, at 8 Aars stadig Tjeneste i Armeen æqvivalerer de 16 Aars Børnepligt til Linien og Forstærkningen, som ellers fordres, og det, naar, som i det Følgende vil sees, Tjenestetiden i Væbningen i det Hele foreslaaes til 16 Aar, som det sædvanlige, ikke findes at kunne harmonere hermed, at paalægge dem, der befinde sig i ovennævnte Tilfælde, yderligere Tjeneste i Væbningen, en Byrde, der vilde stille Kjøbenhavns Borgere under ugunstigere Forhold end Landets øvrige Befolkning.

Denne Betragtning har Udvalgets Fleerhed imidlertid ikke fundet afgjørende, da det kun er som Følge af et frivilligt Engagement, naar Noget opfylder sin lovhjemlede Børnepligt ved